

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1073/2009

af 21. oktober 2009

om fælles regler for adgang til det internationale marked for buskørsel og om ændring af forordning (EF) nr. 561/2006

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 71,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter proceduren i traktatens artikel 251 ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Der skal foretages en række væsentlige ændringer i Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16. marts 1992 om fælles regler for international personbefordring med bus ⁽³⁾ og i Rådets forordning (EF) nr. 12/98 af 11. december 1997 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre personbefordring ad vej i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende ⁽⁴⁾. Af klarheds- og forenklingshensyn bør forordningerne omarbejdes og konsolideres i én forordning.

(2) Vedtagelsen af en fælles transportpolitik indebærer bl.a., at der fastsættes fælles regler for international personbefordring ad landevej og træffes bestemmelse om, under hvilke betingelser transportvirksomheder har adgang til at udføre interne transporter i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende.

⁽¹⁾ EUT C 10 af 15.1.2008, s. 44.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets udtalelse af 5.6.2008 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets fælles holdning af 9.1.2009 (EUT C 62 E af 17.3.2009, s. 25), Europa-Parlamentets holdning af 23.4.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 24.9.2009.

⁽³⁾ EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 4 af 8.1.1998, s. 10.

(3) For at sikre et sammenhængende regelsæt for international personbefordring med bus i hele Fællesskabet bør denne forordning gælde for al international buskørsel på Fællesskabets område. Buskørsel fra medlemsstaterne til tredjelande er stadig i vid udstrækning underkastet bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne og de pågældende tredjelande. Derfor bør forordningen ikke gælde for den strækning, der tilbagelægges i den medlemsstat, hvor der sker optagning eller afsætning, før de nødvendige aftaler mellem Fællesskabet og de berørte tredjelande er indgået. Forordningen bør dog gælde for transitmedlemsstaters område.

(4) Fri bevægelighed for tjenesteydelser er et grundlæggende princip i den fælles transportpolitik og indebærer, at transportvirksomheder fra alle medlemsstaterne uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller hjemsted skal have adgang til de internationale transportmarkeder.

(5) Til international befordring af personer med bus bør der kræves en fællesskabstilladelse. Transportvirksomheder bør pålægges en forpligtelse til at opbevare en bekræftet kopi af fællesskabstilladelsen i hvert af deres køretøjer for at gøre det lettere for myndighederne at foretage en effektiv kontrol, især for myndigheder uden for den medlemsstat, hvor transportvirksomheden er etableret. Det bør fastsættes, hvilke betingelser der gælder for udstedelse af fællesskabstilladelse, hvor længe de er gyldige, og hvilke nærmere betingelser der gælder for deres brug. Der bør også fastlægges specifikationer for fællesskabstilladelsens og bekræftede kopiers format og andre kendetegn.

(6) Vejsidekontrol bør finde sted uden direkte eller indirekte forskelsbehandling på grundlag af nationaliteten af udøveren af landevejstransporterhvervet, transportvirksomhedens etableringsland, eller hvor køretøjet er indregistreret.

(7) Der bør på visse betingelser indføres en fleksibel ordning for speciel rutekørsel og for visse former for lejlighedsvis kørsel, således at markedets krav kan imødekommes.

(8) Rutekørsel bør fortsat kun kunne udføres på grundlag af tilladelser, men med visse ændringer, navnlig for så vidt angår proceduren for meddelelse af tilladelse.

- (9) Fremover bør der gives tilladelse til rutekørsel efter gennemførelse af proceduren for meddelelse af tilladelser, medmindre der er klart angivne grunde til at give afslag, som skyldes ansøgerens forhold. Grundene til at give afslag under hensyn til det relevante marked bør være, at betjening af den rute, med hensyn til hvilken der ansøges om tilladelse, ville have en væsentlig negativ virkning på den økonomiske levedygtighed for en tilsvarende rute, der drives i henhold til en eller flere tjenesteydelseskontrakter på de direkte berørte strækninger, eller at hovedformålet med kørslen ikke er at befordre passagerer mellem stoppesteder i forskellige medlemsstater.
- (10) Det bør sikres, at transportvirksomheder får adgang til national personbefordring med bus i medlemsstater, hvor de ikke er hjemmehørende, under hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende for de enkelte former for transport. Når en sådan cabotagekørsel udføres, bør den være underlagt fællesskabslovgivningen, f.eks. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport ⁽¹⁾, og den nationale lovgivning på bestemte områder, der er gældende i værtsmedlemsstaten.
- (11) Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser ⁽²⁾ anvendes på transportvirksomheder, der udfører cabotagekørsel.
- (12) Kun rutekørsel i forbindelse med international rutekørsel, men ikke kørsel i byer og forstæder, bør på visse betingelser, herunder navnlig anvendelse af værtsmedlemsstatens lovgivning, åbnes for transportvirksomheder, som ikke er hjemmehørende i medlemsstaten.
- (13) Medlemsstaterne bør yde hinanden gensidig bistand med henblik på tilfredsstillende anvendelse af denne forordning.
- (14) De administrative formaliteter bør begrænses mest muligt, uden at den kontrol og de sanktioner, som kan sikre korrekt anvendelse og effektiv håndhævelse af denne forordning, dog opgives. Med henblik herpå bør de eksisterende bestemmelser om inddragelse af fællesskabstilladelsen gøres klarere og styrkes. De nuværende bestemmelser bør tilpasses, så alvorlige overtrædelser, der begås i en anden medlemsstat end etableringsmedlemsstaten, kan straffes effektivt. Sanktionerne bør ikke være diskriminerende og bør stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed. Der bør være mulighed for at indbringe afgørelser om sanktioner til prøvelse for en højere instans.
- (15) Medlemsstaterne bør indføre alle alvorlige overtrædelser, der er begået af transportvirksomhederne, og som har medført sanktioner, i deres nationale elektroniske register over transportvirksomheder.
- (16) For at styrke og lette udvekslingen af oplysninger mellem de nationale myndigheder bør medlemsstaterne udveksle relevante oplysninger mellem de nationale kontaktpunkter, der er oprettet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1071/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet ⁽³⁾.
- (17) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽⁴⁾.
- (18) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at fastlægge udformningen af visse dokumenter, der skal bruges ved anvendelsen af denne forordning, og til at tilpasse bilag I og II til den tekniske udvikling. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltningerne vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.
- (19) Medlemsstaterne bør træffe de nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af denne forordning, navnlig hvad angår sanktioner, som bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning.
- (20) For at tilskynde til turisme og brug af miljøvenlige transportmåder bør forordning (EF) nr. 561/2006 ændres, så førere, der er involveret i en enkeltstående international personbefordringstjeneste, undtagelsesvis har mulighed for at udsætte deres ugentlige hvileperiode for op til 12 på hinanden følgende 24-timers-perioder i tilfælde af, at de er involveret i personbefordringsaktiviteter, der sædvanligvis ikke omfatter sammenhængende og lange køretider. Denne undtagelse bør kun indrømmes på meget strenge betingelser, der beskytter vejsikkerheden og tager hensyn til førernes arbejdsvilkår, heriblandt forpligtelsen til at holde ugentlige hvileperioder umiddelbart inden og efter denne service. Kommissionen bør nøje overvåge anvendelsen af denne undtagelse. Hvis den faktiske situation, der berettiger til denne undtagelse, ændrer sig væsentligt, og undtagelsen resulterer i en forringelse af vejsikkerheden, bør Kommissionen træffe passende foranstaltninger.

⁽¹⁾ EUT L 102 af 11.4.2006, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 18 af 21.1.1997, s. 1.

⁽³⁾ Se side 51 i denne EUT.

⁽⁴⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

- (21) Målet for denne forordning, nemlig at sikre et sammenhængende regelsæt for international personbefordring med bus i hele Fællesskabet, kan ikke i tilstrækkelig grad nås af medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang og virkninger bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på international personbefordring med bus på Fællesskabets område, som udføres for andres eller for egen regning af transportvirksomheder, der er etableret i en medlemsstat i overensstemmelse med denne stats lovgivning, med køretøjer, der er indregistreret i samme medlemsstat, og som ved deres indretning og udstyr er egnede og bestemt til at befordre mere end ni personer, føreren indbefattet, samt på tomkørsel i forbindelse med disse former for befordring.

Den omstændighed, at kørslen afbrydes af en strækning, der tilbagelægges med et andet transportmiddel, eller at der skiftes køretøj, berører ikke anvendelsen af denne forordning.

2. I forbindelse med befordring fra en medlemsstat til et tredjeland og omvendt finder denne forordning anvendelse på den strækning, der under transit tilbagelægges i en medlemsstat. Den finder ikke anvendelse på den strækning, der tilbagelægges i den medlemsstat, hvor optagning eller afsætning finder sted, før den nødvendige aftale mellem Fællesskabet og det berørte tredjeland er indgået.

3. Indtil de aftaler, der er omhandlet i stk. 2, er indgået, berører denne forordning ikke bestemmelser vedrørende befordring fra en medlemsstat til et tredjeland og omvendt, som henhører under bilaterale aftaler mellem en medlemsstat og de pågældende tredjelande.

4. Denne forordning finder anvendelse på national personbefordring med bus for fremmed regning, som midlertidigt udføres af en transportvirksomhed, der ikke er hjemmehørende i den pågældende medlemsstat, jf. kapitel V.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »international transport«:
 - a) kørsel med et køretøj, som kører fra en medlemsstat til en anden, med eller uden transit gennem en eller flere medlemsstater eller et eller flere tredjelande
 - b) kørsel med et køretøj, som kører fra et afgangspunkt til et ankomstpunkt beliggende i samme medlemsstat med optagning eller afsætning af passagerer i en anden medlemsstat eller i et tredjeland
 - c) kørsel med et køretøj fra en medlemsstat til et tredjeland og omvendt, med eller uden transit gennem en eller flere medlemsstater eller et eller flere tredjelande, eller
 - d) kørsel med et køretøj mellem tredjelande med transit gennem en eller flere medlemsstaters område
- 2) »rutekørsel«: personbefordring efter faste tidsintervaller og i en bestemt trafikforbindelse, hvor på- og afstigning kan ske ved forud fastsatte stoppesteder
- 3) »speciel rutekørsel«: rutekørsel, uanset hvem der organiserer befordringen, af bestemte kategorier af passagerer, hvorved andre passagerer udelukkes
- 4) »lejlighedsvis kørsel«: kørsel, der ikke er omfattet af definitionen af rutekørsel, herunder speciel rutekørsel, og hvis vigtigste kendetegn er, at det er grupper af passagerer, der er dannet på initiativ af kunden eller af transportvirksomheden selv, der befordres
- 5) »personbefordring for egen regning«: personbefordring, som en fysisk eller juridisk person udfører uden gevinst for øje og i ikke-erhvervs-mæssigt øjemed, hvor
 - transportaktiviteten kun udgør en biaktivitet for denne fysiske eller juridiske person
 - de benyttede køretøjer er denne fysiske eller juridiske persons ejendom, er købt på afbetaling af denne person eller er omfattet af en langvarig leasingaftale, og de føres af et medlem af denne fysiske eller juridiske persons personale eller af den fysiske person selv eller af personale, der er ansat af virksomheden eller stillet til dens rådighed i henhold til en kontraktlig forpligtelse

- 6) »værtsmedlemsstat«: en medlemsstat, hvor en transportvirksomhed udfører transport, ud over i den medlemsstat, hvor transportvirksomheden er etableret
- 7) »cabotagekørsel«: enten
- national personbefordring med bus for fremmed regning, som en transportvirksomhed udfører i en begrænset periode i en værtsmedlemsstat, eller
 - medtagning og afsætning af passagerer i samme medlemsstat under international rutekørsel i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning, forudsat at det ikke er hovedformålet med kørslen
- 8) »alvorlig overtrædelse af fællesskabslovgivningen om vejtransport«: overtrædelser, der kan medføre, at vandelskravet ikke er opfyldt, jf. artikel 6, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 1071/2009 og/eller tidsbegrænset eller varig tilbagekaldelse af fællesskabstilladelsen.

Artikel 3

Fri udøvelse af befordringsvirksomhed

1. En transportvirksomhed, der udfører personbefordring for andres regning, kan i henhold til denne forordning udføre rutekørsel, herunder speciel rutekørsel, og lejlighedsvis rutekørsel med bus uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller etableringssted, hvis den:
- a) i den medlemsstat, hvor den er etableret, har tilladelse til at udføre personbefordring med bus i form af rutekørsel, herunder speciel rutekørsel, eller lejlighedsvis kørsel, i overensstemmelse med de vilkår for markedsadgang, der er fastsat i den nationale lovgivning
 - b) opfylder betingelserne i fællesskabsbestemmelserne om adgang til erhvervet med personbefordring ad landevej i national og international transport, og
 - c) overholder de bestemmelser vedrørende krav til førere og køretøjer, som er fastsat i navnlig Rådets direktiv 92/6/EØF af 10. februar 1992 om montering og anvendelse af hastighedsbegrænsende anordninger i visse klasser af motorkøretøjer i Fællesskabet ⁽¹⁾, Rådets direktiv 96/53/EF af 25. juli 1996 om fastsættelse af de største tilladte dimensioner i national og international trafik og største tilladte vægt i international trafik for visse vej køretøjer i brug i Fællesskabet ⁽²⁾, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/59/EF af 15. juli 2003 om grundlæggende kvalifikationskrav og efteruddannelseskrav for førere af visse køretøjer, der benyttes til godstransport eller personbefordring ad vej ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 57 af 2.3.1992, s. 27.

⁽²⁾ EFT L 235 af 17.9.1996, s. 59.

⁽³⁾ EUT L 226 af 10.9.2003, s. 4.

2. En transportvirksomhed, der udfører personbefordring for egen regning i henhold til artikel 1, kan udføre befordring, som omhandlet i artikel 5, stk. 5, uden forskelsbehandling på grundlag af nationalitet eller etableringssted, hvis den:

- a) i den medlemsstat, hvor den er etableret, har tilladelse til at udføre personbefordring med bus på de betingelser for adgang til markedet, der er fastsat i national lovgivning
- b) overholder de bestemmelser vedrørende krav til førere og køretøjer, som er fastsat i navnlig direktiv 92/6/EØF, direktiv 96/53/EF og direktiv 2003/59/EF.

KAPITEL II

FÆLLESSKABSTILLADELSE OG MARKEDSADGANG

Artikel 4

Fællesskabstilladelse

1. Til international personbefordring med bus kræves en fællesskabstilladelse, som er udstedt af de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten.

2. De kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten overdrager indehaveren originaleksemplaret af fællesskabstilladelsen, som skal opbevares af transportvirksomheden samt et antal bekræftede kopier svarende til det antal køretøjer til international personbefordring, indehaveren af tilladelsen råder over, uanset om disse køretøjer ejes helt, eller på et andet grundlag, navnlig i kraft af en afbetalingsaftale eller en leje- eller leasingkontrakt.

Fællesskabstilladelsen og de bekræftede kopier heraf skal være i overensstemmelse med modellen i bilag I. De skal indeholde mindst to af de sikkerhedselementer, der er opført i bilag I.

Kommissionen tilpasser bilag I og II til den tekniske udvikling. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 26, stk. 2.

Fællesskabstilladelsen og de bekræftede kopier heraf skal forsynes med den udstedende myndigheds segl samt en underskrift og et serienummer. Fællesskabstilladelsens serienumre og de bekræftede kopier heraf skal indføres i det nationale elektroniske register over transportvirksomheder, jf. artikel 16 i forordning (EF) nr. 1071/2009, blandt oplysningerne om transportvirksomheden.

3. Fællesskabstilladelsen udstedes til transportvirksomheden og kan ikke overdrages. En bekræftet kopi af fællesskabstilladelsen skal opbevares i hver af transportvirksomhedens køretøjer og på forlangende forevises kontrolpersonalet.

4. Fællesskabstilladelsen udstedes for en periode på indtil ti år, som kan forlænges.

Fællesskabstilladelser og bekræftede kopier heraf, der er udstedt inden denne forordnings anvendelsesdato, forbliver gyldige indtil udløbsdatoen.

5. I forbindelse med indgivelse af ansøgning om fællesskabstilladelse eller forlængelse af en fællesskabstilladelse i henhold til stk. 4, skal de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten kontrollere, om transportvirksomheden opfylder eller stadig opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 1.

6. Er betingelserne i artikel 3, stk. 1, ikke opfyldt, skal de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten ved en begrundet afgørelse afslå udstedelse eller fornyelse af fællesskabstilladelsen eller tilbagekalde tilladelsen.

7. Medlemsstaterne garanterer, at en transportvirksomhed, der ansøger om eller har fået en fællesskabstilladelse, kan indbringe en afgørelse truffet af de kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten om afslag på ansøgningen eller tilbagekaldelse af tilladelsen til prøvelse for en højere instans.

8. Medlemsstaterne kan træffe afgørelse om, at fællesskabstilladelsen også skal gælde for udførelse af nationale transporter.

Artikel 5

Adgang til markedet

1. Rutekørsel skal kunne benyttes af alle, idet det dog eventuelt kan kræves, at der foretages reservation.

Der kræves tilladelse til rutekørsel i overensstemmelse med bestemmelserne i kapitel III.

Til rutekørsel fra en medlemsstat til et tredjeland og omvendt kræves der tilladelse i overensstemmelse med den bilaterale aftale mellem medlemsstaten og tredjelandet og, hvor det er relevant, den medlemsstat, der passerer i transit, så længe den nødvendige aftale mellem Fællesskabet og det pågældende tredjeland ikke er indgået.

Karakteren af rutekørsel ændres ikke ved, at driftsvilkårene for kørslen tilpasses.

Tilrettelæggelse af parallel eller midlertidig kørsel for samme passagerkreds som for den eksisterende rutekørsel, samt den omstændighed, at den eksisterende rutekørsel foretages uden stop ved visse stoppesteder eller med stop ved yderligere stoppesteder, er underkastet de samme regler som den eksisterende rutekørsel.

2. Speciel rutekørsel omfatter bl.a.:

a) befordring af arbejdstagere mellem bopæl og arbejde

b) befordring af skoleelever og studerende mellem bopæl og uddannelsesinstitution.

Karakteren af rutekørsel ændres ikke ved, at den specielle rutekørsel tilrettelægges efter brugernes varierende behov.

Der kræves ikke tilladelse til speciel rutekørsel efter kapitel III, såfremt sådan kørsel er omfattet af en aftale mellem tilrettelæggeren og transportvirksomheden.

3. Der kræves ikke tilladelse til lejlighedsvis kørsel efter kapitel III.

Udførelse af parallel eller midlertidig kørsel, der kan sammenlignes med eksisterende rutekørsel, og som tager sigte på samme passagerkreds, kræver dog godkendelse efter proceduren i kapitel III.

Lejlighedsvis kørsel mister ikke sin karakter af lejlighedsvis kørsel, fordi den foretages med en vis regelmæssighed.

Lejlighedsvis kørsel kan udføres af en gruppe transportvirksomheder, der handler på samme ordregivers vegne, og passagererne kan tage en forbindelse undervejs på et af medlemsstaternes områder med en anden transportvirksomhed fra samme gruppe.

Kommissionen fastsætter procedurerne for at meddele kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater navnene på disse transportvirksomheder og tilslutningspunkterne undervejs. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den, skal vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 26, stk. 2.

4. Der kræves ikke tilladelse til tomkørsel med køretøjer i forbindelse med den i stk. 2, tredje afsnit, og stk. 3, første afsnit, nævnte kørsel.

5. Personbefordring for egen regning, er fritaget for enhver ordning med tilladelser og er underkastet en ordning med attester.

Attesterne udstedes af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor køretøjet er registreret, og gælder for hele strækningen, herunder transitstrækningen.

Kommissionen træffer nærmere bestemmelser om udformningen af attesterne. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den, skal vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 26, stk. 2.

KAPITEL III

RUTEKØRSEL, DER KRÆVER TILLADELSE

Artikel 6

Tilladelsens art

1. Tilladelsen udstedes til transportvirksomheden og kan ikke overdrages. En virksomhed, der har fået en tilladelse fra den kompetente myndighed i den medlemsstat, på hvis område afgangspunktet er beliggende, i det følgende benævnt »den tilladelsesudstedende myndighed«, udfører befordringen gennem en underleverandør. I så fald angives navnet på underleverandøren og dens rolle som underleverandør på tilladelsen. Underleverandøren skal opfylde kravene i artikel 3, stk. 1. I dette stykke forstås ved afgangspunkt »en af rutens endestationer«.

Udføres rutekørsel af flere virksomheder i forening, udstedes tilladelsen til alle de deltagende virksomheder og skal anføres navnene på samtlige virksomhederne. Den udleveres til den ledende virksomhed med kopi til de øvrige virksomheder.

2. Tilladelserne gælder højst fem år. Der kan fastsættes en kortere gyldighedsperiode enten på anmodning af ansøgeren eller efter fælles overenskomst mellem de kompetente myndigheder i de medlemsstater, på hvis område passagerer tages op eller sættes af.

3. Tilladelserne skal indeholde følgende oplysninger:

- a) kørsels art
- b) ruten, navnlig afgang- og bestemmelsespunkt
- c) tilladelsens gyldighedsperiode
- d) stoppesteder og køreplaner.

4. Kommissionen træffer nærmere bestemmelser om udformningen af tilladelserne. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den, skal vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 26, stk. 2.

5. Tilladelsen giver transportvirksomheden eller -virksomhederne ret til at udføre rutekørsel i alle de medlemsstater, hvis område ruten passerer.

6. En rutekørselsvirksomhed kan midlertidigt og i særlige situationer benytte ekstra køretøjer. Sådanne ekstra køretøjer kan kun benyttes på de samme betingelser som dem, der er fastsat i den tilladelse, der nævnt i stk. 3.

Transportvirksomheden skal i så fald påse, at følgende dokumenter befinder sig i køretøjet:

- a) en kopi af tilladelsen til rutekørsel

b) en kopi af den aftale, der er indgået mellem rutekørselsvirksomheden og den virksomhed, der stiller ekstra køretøjer til rådighed, eller et tilsvarende dokument

c) en bekræftet kopi af den fællesskabstilladelse, der er udstedt til den virksomhed, der stiller ekstra køretøjer til rådighed til kørslen.

Artikel 7

Indgivelse af ansøgning om tilladelse

1. Ansøgningen om tilladelse til rutekørsel indgives til den tilladelsesudstedende myndighed.

2. Kommissionen træffer bestemmelser om udformningen af ansøgningerne. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den, skal vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 26, stk. 2.

3. Ansøgeren giver til støtte for sin ansøgning om tilladelse alle yderligere oplysninger, som han skønner relevante, eller som den tilladelsesudstedende myndighed anmoder om, herunder en plan for driften, således at det kan kontrolleres, at de fællesskabsretlige regler om køre- og hviletid overholdes, samt en kopi af fællesskabstilladelsen.

Artikel 8

Procedure for udstedelse af tilladelse

1. Tilladelsen udstedes efter aftale med de kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, på hvis område passagerer tages op eller sættes af. Den tilladelsesudstedende myndighed sender de nævnte myndigheder, og de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvis område gennemkøres, uden at passagerer tages op eller sættes af, en kopi af ansøgningen samt af eventuelle andre relevante dokumenter og anfører sin egen vurdering.

2. De kompetente myndigheder i de medlemsstater, der er blevet anmodet om at give deres samtykke, meddeler den tilladelsesudstedende myndighed deres afgørelse vedrørende ansøgningen inden to måneder. Denne frist løber fra den dato for modtagelse af anmodningen, som er anført i modtagelsesbeviset. Hvis afgørelsen fra de kompetente myndigheder i de medlemsstater, der er blevet anmodet om at give deres samtykke, er negativ, skal den begrundes. Hvis den tilladelsesudstedende myndighed ikke modtager svar inden to måneder, anses de pågældende myndigheder for at have givet deres samtykke, hvorefter den tilladelsesudstedende myndighed kan udstede tilladelsen.

Myndighederne i de medlemsstater, hvis område gennemkøres, uden at passagerer tages op eller sættes af, kan underrette den tilladelsesudstedende myndighed om deres kommentarer inden for den frist, der er fastsat i første afsnit.

3. Den tilladelsesudstedende myndighed træffer afgørelse om ansøgningen inden fire måneder efter datoen for transportvirksomhedens indgivelse af den.

4. Tilladelse gives, medmindre:
- ansøgeren ikke er i stand til at udføre den kørsel, der ansøges om tilladelse til, med køretøjer, han råder helt over
 - ansøgeren har overtrådt nationale eller internationale regler om vejtransport, herunder navnlig betingelser og krav i forbindelse med en tilladelse til at udføre international personbefordring, eller har begået alvorlige overtrædelser af fællesskabslovgivningen om vejtransport, især vedrørende køretøjsstandarder og førernes køre- og hviletid
 - betingelserne for udstedelse af tilladelse ikke er opfyldt i forbindelse med en ansøgning om fornyelse af en tilladelse
 - en medlemsstat på grundlag af en detaljeret analyse fastslår, at den pågældende kørsel i alvorlig grad vil true levedygtigheden af en tilsvarende rute, der er omfattet af en eller flere offentlige tjenesteydelseskontrakter, som er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen på de pågældende direkte forbindelser. I et sådant tilfælde skal denne medlemsstat opstille ikke-diskriminerende kriterier for, om den kørsel, der ansøges om, i alvorlig grad vil true levedygtigheden af ovennævnte tilsvarende rute, og meddeler efter anmodning Kommissionen disse kriterier
 - en medlemsstat på grundlag af en detaljeret analyse fastslår, at hovedformålet med kørslen ikke er at befordre passagerer mellem stoppesteder i forskellige medlemsstater.

En medlemsstat kan, under henvisning til særlige årsager, der ikke kunne forudses på det tidspunkt, hvor tilladelsen blev givet, såfremt en eksisterende international buskørsel i alvorlig grad truer levedygtigheden af en tilsvarende rute, der er omfattet af en eller flere offentlige tjenesteydelseskontrakter, som er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen på de pågældende direkte forbindelser, med Kommissionens godkendelse suspendere eller tilbagekalde tilladelsen til den internationale buskørsel med seks måneders varsel til transportvirksomheden.

Den omstændighed, at en transportvirksomhed tilbyder priser, der er lavere end de priser, som andre vejtransportvirksomheder tilbyder, eller den omstændighed, at andre vejtransportvirksomheder allerede udfører kørsel på den pågældende forbindelse, kan ikke i sig selv begrunde, at ansøgningen afslås.

5. Den tilladelsesudstedende myndighed samt de kompetente myndigheder i alle de medlemsstater, som medvirker i proceduren for indgåelse af den i stk. 1 nævnte aftale, kan kun afslå ansøgninger af grunde, der er fastsat i denne forordning.

6. Når proceduren i stk. 1 til 5 er afsluttet, godkender eller afslår den tilladelsesudstedende myndighed officielt ansøgningen.

Afslag på en ansøgning skal begrundes. Medlemsstaterne sikrer, at transportvirksomhederne har mulighed for at forsvare deres interesser, hvis deres ansøgning afslås.

Den tilladelsesudstedende myndighed giver alle de i stk. 1 nævnte myndigheder meddelelse om sin afgørelse og sender dem en kopi af udstedte tilladelser.

7. Lykkes det ikke at indgå den i stk. 1 nævnte aftale, kan sagen forelægges for Kommissionen inden for to måneder regnet fra datoen for meddelelsen af et afslag på samtykke fra én eller flere medlemsstater, som er blevet hørt i henhold til stk. 1.

8. Efter at have hørt de berørte medlemsstater træffer Kommissionen inden fire måneder fra modtagelse af meddelelsen fra den tilladelsesudstedende myndighed en afgørelse, som får virkning 30 dage efter, at den er meddelt de berørte medlemsstater.

9. Kommissionens afgørelse er gyldig, indtil der indgås en aftale mellem de berørte medlemsstater.

Artikel 9

Fornyelse og ændring af tilladelse

Artikel 8 finder tilsvarende anvendelse på ansøgninger om fornyelse af en tilladelse eller om ændring af de betingelser, hvorunder den pågældende kørsel skal udføres.

I tilfælde af en mindre ændring af betingelserne for kørslen, navnlig tilpasning af intervaller, takster og køreplan, er det tilstrækkeligt, at den tilladelsesudstedende myndighed meddeler de øvrige berørte medlemsstater oplysningerne om ændringen.

De berørte medlemsstater kan aftale, at den tilladelsesudstedende myndighed på egen hånd kan træffe beslutning om ændring af betingelserne for kørslen.

Artikel 10

Tilladelsens ophør

1. En tilladelse til rutekørsel ophører ved gyldighedsperiodens udløb eller tre måneder efter, at den tilladelsesudstedende myndighed fra indehaveren af tilladelsen har modtaget meddelelse om, at han agter at ophøre med at drive ruten, jf. dog bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1370/2007 af 23. oktober 2007 om offentlig personbefordring med jernbane og ad vej ⁽¹⁾. Meddelelsen skal begrundes.

2. Bortfalder transportbehovet, er fristen i stk. 1 en måned.

3. Den tilladelsesudstedende myndighed underretter de kompetente myndigheder i de andre berørte medlemsstater om tilladelsens ophør.

⁽¹⁾ EUT L 315 af 3.12.2007, s. 1.

4. Indehaveren af tilladelsen skal ved passende bekendtgørelse og med en måneds varsel underrette brugerne om, at kørslen indstilles.

Artikel 11

Transportvirksomhedernes forpligtelser

1. En transportvirksomhed, der udfører rutekørsel, skal, undtagen i tilfælde af force majeure, indtil tilladelsesperiodens udløb træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at befordringen opfylder kravene med hensyn til kontinuitet, regelmæssighed og kapacitet samt de øvrige vilkår, som er fastsat af den kompetente myndighed i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3.

2. Transportvirksomheden skal bekendtgøre rute, stoppesteder, køreplan, takster og de øvrige vilkår for driften, således at oplysningerne er let tilgængelige for alle brugere.

3. Med forbehold af forordning (EF) nr. 1370/2007 kan de berørte medlemsstater, efter fælles overenskomst og efter aftale med tilladelsens indehaver, ændre vilkårene for driften af en rute.

KAPITEL IV

LEJLIGHEDSVIS KØRSEL OG ANDEN KØRSEL, DER IKKE KRÆVER TILLADELSE

Artikel 12

Kontrol dokumenter

1. Lejlighedsvis kørsel udføres i henhold til et kørselsblad, med undtagelse af kørsel, der er omhandlet i artikel 5, stk. 3, andet afsnit.

2. Transportvirksomheder, der udfører lejlighedsvis kørsel, skal udfylde et kørselsblad inden hver tur.

3. Kørselsbladet skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) kørsels art
- b) hovedruten
- c) den eller de berørte transportvirksomheder.

4. Kørselsbladshæfterne udleveres af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor transportvirksomheden er etableret, eller af et andet af disse myndigheder udpeget organ.

5. Kommissionen træffer nærmere bestemmelser om udformningen af kørselsbladet og kørselsbladshæftet og om deres brug. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den, skal vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 26, stk. 2.

6. I de i artikel 5, stk. 2, tredje afsnit, omhandlede tilfælde af speciel rutekørsel udgør kontrakten eller en bekræftet kopi heraf kontrol dokumentet.

Artikel 13

Lokale udflugter

I forbindelse med international lejlighedsvis kørsel kan en transportvirksomhed udføre lejlighedsvis kørsel (lokale udflugter) i en anden medlemsstat end den, hvor den er etableret.

Denne kørsel skal foregå med passagerer, som ikke har bopæl i den pågældende stat, og som forudgående er blevet befordret af samme transportvirksomhed i en af de i første afsnit nævnte former for international kørsel, og skal foretages med samme køretøj eller et køretøj fra samme transportvirksomhed eller gruppe af transportvirksomheder.

KAPITEL V

CABOTAGEKØRSEL

Artikel 14

Generelt princip

Enhver transportvirksomhed med en fællesskabstilladelse, der udfører personbefordring ad vej for fremmed regning, har adgang til på de betingelser, der er fastsat i dette kapitel, og uden forskelsbehandling på grund af nationalitet eller etableringssted at udføre de former for cabotagekørsel, der er anført i artikel 15.

Artikel 15

Tilladt cabotagekørsel

Cabotagekørsel er tilladt ved følgende former for kørsel:

- a) speciel rutekørsel, forudsat at der er indgået en aftale herom mellem arrangøren og transportvirksomheden
- b) lejlighedsvis kørsel
- c) rutekørsel, der udføres af en transportvirksomhed, der ikke er hjemmehørende i værtsmedlemsstaten, under international rutekørsel i overensstemmelse med denne forordning, med undtagelse af befordring til opfyldelse af transportbehovene i en bykerne eller et byområde og af transportbehovene mellem en bykerne eller et byområde og de dertil hørende forstæder. Cabotagekørsel må kun udføres i forbindelse med denne internationale transport.

Artikel 16

Regler for cabotagekørsel

1. Udførelsen af cabotagekørsel er, medmindre andet er fastsat i de fællesskabsretlige regler, underkastet værtsmedlemsstatens love og administrative bestemmelser for så vidt angår følgende områder:

- a) betingelser for transportaftalen
- b) køretøjers vægt og dimensioner

- c) forskrifter vedrørende befordring af visse kategorier af passagerer såsom skoleelever, børn og bevægelseshæmmede
- d) køre- og hviletid
- e) moms på transportydelser.

Vægt og dimensioner, jf. første afsnit, litra b), kan eventuelt overstige dem, der gælder i den medlemsstat, hvor transportvirksomheden er etableret, men de kan under ingen omstændigheder overstige de grænser, som værtsmedlemsstaten har fastsat for national trafik, eller de tekniske data, der fremgår af de beviser, som er omhandlet i artikel 6, stk. 1, i direktiv 96/53/EF.

2. Udførelsen af cabotagekørsel i forbindelse med den i artikel 15, litra c), nævnte form for kørsel er, medmindre andet er fastsat i de fællesskabsretlige regler, underkastet værtsmedlemsstatens love og administrative bestemmelser med hensyn til tilladelser, udbudsprocedurer, de pågældende trafikforbindelser samt regelmæssighed, kontinuitet, hyppighed og ruter.

3. Køretøjer, der anvendes til cabotagekørsel, skal opfylde de tekniske standarder for køretøjers konstruktion og udstyr, der gælder for køretøjer, som er godkendt til kørsel i international transport.

4. De i stk. 1 og 2 omhandlede nationale love og administrative bestemmelser skal anvendes på ikke-hjemmehørende transportvirksomheder på samme betingelser som dem, der pålægges de virksomheder, der er hjemmehørende i værtsmedlemsstaten, for at forhindre enhver forskelsbehandling på grund af nationalitet eller etableringssted.

Artikel 17

Kontrol dokumenter i forbindelse med cabotagekørsel

1. Cabotagekørsel i form af lejlighedsvis kørsel finder sted i henhold til et kørselsblad, jf. artikel 12, der skal opbevares i køretøjet og på forlangende forevises kontrolpersonalet.
2. Kørselsbladet skal indeholde følgende oplysninger:
 - a) afgang- og bestemmelsespunkt for kørslen
 - b) datoerne for kørselens begyndelse og afslutning.
3. Kørselsbladene udleveres i form af hæfter, jf. artikel 12, der attesteres af den kompetente myndighed eller det kompetente organ i etableringsmedlemsstaten.
4. I forbindelse med speciel rutekørsel udgør aftalen mellem transportvirksomheden og transportarrangøren eller en bekræftet kopi heraf kontrol dokumentet.

Dog udfyldes kørselsbladet, således at det giver en månedlig oversigt.

5. De anvendte kørselsblade tilbagesendes til den kompetente myndighed eller det kompetente organ i etableringsmedlemsstaten efter regler, som fastlægges af myndigheden eller organet.

KAPITEL VI

KONTROL OG SANKTIONER

Artikel 18

Rejssehjemmel

1. Transportvirksomheder, som udfører rutekørsel, med undtagelse af speciel rutekørsel, skal udstede en individuel eller kollektiv rejssehjemmel med angivelse af:
 - a) afgang- og bestemmelsespunkt, og i givet fald om der er tale om en returbillet
 - b) rejssehjemlens gyldighedsperiode
 - c) takst.
2. Den i stk. 1 omhandlede rejssehjemmel skal på forlangende forevises for enhver hertil bemyndiget kontrollør.

Artikel 19

Kontrol under befordringen og i virksomhederne

1. Tilladelsen eller kontrol dokumentet medføres i køretøjet og forevises på forlangende for enhver bemyndiget kontrollør.
2. Transportvirksomheder, der udfører international personbefordring med bus, skal tillade kontrol med henblik på at sikre, at driften udføres forskriftsmæssigt, særlig med hensyn til køre- og hviletider. Som led i gennemførelsen af denne forordning er kontrollørerne bemyndiget til:
 - a) at kontrollere bøger og andre dokumenter vedrørende virksomhedens drift
 - b) at tage kopier eller uddrag af bøger og dokumenter på stedet
 - c) at få adgang til alle virksomhedens kontorer, anlæg og køretøjer
 - d) at få udleveret alle oplysninger, der findes i bøger, dokumenter og databanker.

Artikel 20

Gensidig assistance

Medlemsstaterne yder hinanden bistand med henblik på at sikre anvendelsen af og kontrollen med denne forordning. De udveksler oplysninger via de nationale kontaktpunkter, der er oprettet i henhold til artikel 18 i forordning (EF) nr. 1071/2009.

Artikel 21

Tilbagekaldelse af fællesskabstilladelse og tilladelse til international rutekørsel

1. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor transportvirksomheden er etableret, tilbagekalder fællesskabstilladelsen, hvis indehaveren:

- a) ikke længere opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 1, eller
- b) har givet urigtige oplysninger i forbindelse med udstedelsen af fællesskabstilladelsen.

2. Den tilladelsesudstedende myndighed tilbagekalder tilladelsen til international rutekørsel, hvis indehaveren ikke længere opfylder de betingelser, der har været bestemmende for udstedelsen af tilladelsen i medfør af denne forordning, og navnlig hvis den medlemsstat, hvor transportvirksomheden er etableret, fremsætter anmodning herom. Den tilladelsesudstedende myndighed underretter omgående de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat herom.

Artikel 22

Sanktioner fra etableringsmedlemsstatens side

1. I tilfælde af en alvorlig overtrædelse af fællesskabslovgivningen om vejtransport, som begås eller konstateres i en medlemsstat, navnlig for så vidt angår køretøjsstandarder og førernes køre- og hviletid samt udførelse uden tilladelse af parallel eller midlertidig kørsel, jf. artikel 5, stk. 1, femte afsnit, træffer de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den transportvirksomhed, der har begået overtrædelsen, er etableret, hensigtsmæssige foranstaltninger til at forfølge sagen, som kan indbefatte en advarsel, for så vidt der er hjemmel herfor i national lovgivning. Dette kan bl.a. føre til, at følgende administrative sanktioner pålægges:

- a) tidsbegrænset eller varig tilbagekaldelse af nogle eller alle bekræftede kopier af fællesskabstilladelsen
- b) tidsbegrænset eller varig tilbagekaldelse af fællesskabstilladelsen.

Sanktionerne kan fastsættes, efter at den endelige afgørelse i sagen er truffet, og der tages hensyn til grovheden af den overtrædelse, indehaveren af fællesskabstilladelsen har begået, og under hensyn til, hvor mange bekræftede kopier af tilladelsen vedkommende råder over i alt med henblik på international personbefordring.

2. De kompetente myndigheder i etableringsmedlemsstaten underretter hurtigst muligt og senest seks uger efter den endelige afgørelse i sagen de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor overtrædelserne er konstateret, om, hvorvidt og hvilke af sanktionerne i stk. 1 der er pålagt.

Hvis der ikke er pålagt nogen sanktioner, angiver etableringsmedlemsstatens kompetente myndigheder begrundelsen herfor.

3. De kompetente myndigheder skal sikre sig, at de sanktioner, der pålægges den pågældende transportvirksomhed, samlet set står i et rimeligt forhold til den eller de overtrædelser, der ligger til grund for sanktionerne, og tage hensyn til, om der allerede er pålagt sanktioner for den samme overtrædelse i den medlemsstat, hvor overtrædelsen er konstateret.

4. Denne artikel er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor transportvirksomheden er etableret, kan benytte sig af deres mulighed for at anlægge sag ved en national retsinstans. Hvis der anlægges en sådan sag, giver den pågældende kompetente myndighed de kompetente myndigheder i de medlemsstater, hvor overtrædelserne er konstateret, underretning herom.

5. Medlemsstaterne sikrer, at transportvirksomhederne har adgang til at indbringe administrative sanktioner, der pålægges dem i henhold til denne artikel til prøvelse for en højere instans.

Artikel 23

Sanktioner fra værtsmedlemsstatens side

1. Hvis de kompetente myndigheder i en medlemsstat har kendskab til, at en ikke-hjemmehørende transportvirksomhed har begået en alvorlig overtrædelse af denne forordning eller af fællesskabslovgivningen om vejtransport, sender den medlemsstat, hvor overtrædelsen er konstateret, hurtigst muligt og senest seks uger efter deres endelige afgørelse følgende oplysninger til myndighederne i etableringsmedlemsstaten:

- a) en beskrivelse af overtrædelsen samt dato og klokkeslæt for overtrædelsen
- b) hvilken kategori overtrædelsen tilhører samt overtrædelsens art og grovhed, og
- c) de pålagte sanktioner og de gennemførte sanktioner.

De kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten kan anmode om, at etableringsmedlemsstatens kompetente myndigheder pålægger administrative sanktioner i henhold til artikel 22.

2. De kompetente myndigheder i værtsmedlemsstaten kan iværksætte sanktioner mod en ikke-hjemmehørende transportvirksomhed, der på dens område overtræder denne forordning eller nationale bestemmelser eller fællesskabsbestemmelser på transportområdet i forbindelse med cabotagekørsel, uden at dette dog udelukker en eventuel strafforfølgning. Den iværksætter disse sanktioner uden at udøve forskelsbehandling, og de kan bl.a. bestå i en advarsel eller, i tilfælde af en alvorlig overtrædelse, i et midlertidigt forbud mod cabotagekørsel på den værtsmedlemsstats område, hvor overtrædelsen er begået.

3. Medlemsstaterne sikrer, at transportvirksomhederne har adgang til at indbringe alle administrative sanktioner, der pålægges dem i henhold til denne artikel, til prøvelse for en højere instans.

Artikel 24

Opførelse i nationale elektroniske registre

Medlemsstaterne sørger for, at alvorlige overtrædelser af fællesskabslovgivningen om vejtransport, der er begået af transportvirksomheder etableret på deres område, og som har ført til pålæggelse af sanktioner i en medlemsstat, registreres sammen med en eventuel midlertidig eller varig tilbagekaldelse af fællesskabstilladelsen eller den bekræftede kopi heraf i det nationale elektroniske register over transportvirksomheder. Oplysninger i registeret om en tidsbegrænset eller varig tilbagekaldelse af en fællesskabstilladelse skal opbevares i databasen i mindst to år at regne fra tidspunktet for udløbet af tilbagekaldelsesperioden for så vidt angår tidsbegrænset tilbagekaldelse og fra tilbagekaldelsesdatoen for så vidt angår varig tilbagekaldelse.

KAPITEL VII

GENNEMFØRELSE

Artikel 25

Aftaler mellem medlemsstater

1. Medlemsstaterne kan indgå bilaterale og multilaterale aftaler med henblik på større liberalisering af den virksomhed, der er omfattet af denne forordning, navnlig for så vidt angår ordningen med tilladelser og forenklingen af eller afskaffelsen af kontrol dokumenter, især i grænseregionerne.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om aftaler, der indgås i henhold til stk. 1.

Artikel 26

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er nedsat ved artikel 18, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 af 20. december 1985 om kontrolapparatet inden for vejtransport ⁽¹⁾.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og stk. 5, litra b), og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 27

Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den 4. december 2011 Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og meddeler omgående senere ændringer af betydning for bestemmelserne.

⁽¹⁾ EFT L 370 af 31.12.1985, s. 8.

Medlemsstaterne sikrer, at alle sådanne foranstaltninger gennemføres uden forskelsbehandling på grund af transportvirksomhedens nationalitet eller hjemsted.

Artikel 28

Rapportering

1. Hvert andet år underretter medlemsstaterne Kommissionen om antallet af tilladelser til rutekørsel, der er udstedt det foregående år, og om det samlede antal tilladelser til rutekørsel, der er gyldige ved udløbet af den pågældende rapporteringsperiode. Disse oplysninger gives særskilt for hvert destinationsland for en rutekørsel. Medlemsstaterne meddeler også Kommissionen oplysningerne vedrørende cabotagekørsel, i form af speciel rutekørsel og lejlighedsvis kørsel, som er udført af hjemmehørende transportvirksomheder i rapporteringsperioden.

2. Hvert andet år sender værtsmedlemsstatens kompetente myndigheder Kommissionen en statistisk oversigt over antallet af tilladelser til cabotagekørsel, der udføres i form af rutekørsel som omhandlet i artikel 15, litra c).

3. Kommissionen træffer bestemmelser om udformningen af den statistiske oversigt, der skal anvendes til meddelelser i henhold til stk. 2. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den, skal vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 26, stk. 2.

4. Medlemsstaterne underretter senest den 31. januar hvert år Kommissionen om antallet af transportvirksomheder med fællesskabstilladelse pr. 31. december det foregående år og antallet af bekræftede kopier svarende til køretøjer, som var i drift på denne dato.

Artikel 29

Ændring af forordning (EF) nr. 561/2006

I artikel 8 i forordning (EF) nr. 561/2006 indsættes følgende stykke:

»6a. Uanset stk. 6 kan en fører, som udfører en enkeltstående international personbefordringstjeneste som fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler for adgang til det internationale marked for buskørsel (*), udskyde den ugentlige hviletid med op til 12 på hinanden følgende 24-timers-perioder efter en forudgående regulær ugentlig hviletidsperiode under forudsætning af, at:

- a) kørselen har en varighed af mindst 24 sammenhængende timer i en medlemsstat eller et tredjeland, hvorpå denne forordning finder anvendelse, der er forskellig fra det land, hvor kørselen er begyndt
- b) føreren efter anvendelse af undtagelsen tager:
 - i) enten to regulære ugentlige hviletidsperioder, eller

- ii) en regulær ugentlig hviletidsperiode og en reduceret ugentlig hviletidsperiode på mindst 24 timer. Reduktionen skal imidlertid som kompensation erstattes med en tilsvarende hviletidsperiode, der tages samlet inden afslutningen af den tredje uge efter slutningen af undtagelsesperioden
- c) køretøjet efter den 1. januar 2014 er udstyret med et kontrolapparat i overensstemmelse med kravene i bilag IB til forordning (EØF) nr. 3821/85, og
- d) køretøjet efter den 1. januar 2014, hvis kørsel finder sted i perioden mellem kl. 22.00 og 06.00, er dobbeltbemandet, eller køretiden, jf. artikel 7, reduceres til tre timer.

Kommissionen overvåger nøje anvendelsen af denne undtagelse med henblik på at sikre meget strenge betingelser for vejsikkerheden, især ved at kontrollere, at den samlede køretid i den periode, der er omfattet af undtagelsen, ikke er overdrevent lang. Senest den 4. december 2012 udarbejder Kommissionen en beretning med en vurdering af de følger, undtagelsen har haft for vejsikkerheden, samt af de sociale aspekter. Hvis Kommissionen finder det passende, foreslår den en ændring af denne forordning i den henseende.

(*) EUT L 300 af 14.11.2009, s. 88.«

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 21. oktober 2009.

På Europa-Parlamentets vegne
J. BUZEK
Formand

På Rådets vegne
C. MALMSTRÖM
Formand

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 30

Ophævelse

Forordning (EØF) nr. 684/92 og (EF) nr. 12/98 ophæves.

Henvisninger til de ophævede forordninger betragtes som henvisninger til nærværende forordning og skal læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 31

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 4. december 2011 med undtagelse af artikel 29, som finder anvendelse fra den 4. juni 2010.

*BILAG I***Sikkerhedselementer for fællesskabstilladelse**

Fællesskabstilladelsen skal have mindst to af følgende sikkerhedselementer:

- et hologram
 - særlige fibre i papiret, som bliver synlige i UV-lys
 - mindst én linje mikroprint (kan kun ses med et forstørrelsesglas og gengives ikke af fotokopieringsmaskiner)
 - taktile bogstaver, symboler eller mønstre
 - dobbelt nummerering: serienummer og udstedelsesnummer
 - et sikkerhedsbundtryk med et fint guillemønster og regnbuetryk.
-

BILAG II

Model for fællesskabstilladelsen

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB

(a)

(Pantone lyseblåt cellulose papir, mindst 100 g/m², format: DIN A4)

(Tilladelsens side 1)

(Teksten er affattet på det/de/et af de officielle sprog i den medlemsstat, der udsteder tilladelsen)

Nationalitetsbetegnelse ⁽¹⁾ for den
medlemsstat, der udsteder tilladelsenDen kompetente myndighed eller det
kompetente organ

FÆLLESSKABSTILLADELSE nr. ...

(eller)

BEKRÆFTET KOPI nr.

til international personbefordring med bus for fremmed regning

Fællesskabstilladelsen berettiger ⁽²⁾

.....

til på Fællesskabets område at foretage international personbefordring ad vej for fremmed regning på betingelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler for adgang til det internationale marked for buskørsel og efter de almindelige bestemmelser i denne tilladelse.

Særlige bemærkninger:	
.....	
Denne tilladelse gælder fra den	til
Udstedt i	den
..... ⁽³⁾	

⁽¹⁾ Medlemsstaternes nationalitetsbetegnelser: (B) Belgien, (BG) Bulgarien, (CZ) Den Tjekkiske Republik, (DK) Danmark, (D) Tyskland, (EST) Estland, (IRL) Irland, (GR) Grækenland, (E) Spanien, (F) Frankrig, (I) Italien, (CY) Cypern, (LV) Letland, (LT) Litauen, (L) Luxembourg, (H) Ungarn, (MT) Malta, (NL) Nederlandene, (A) Østrig, (PL) Polen, (P) Portugal, (RO) Rumænien, (SLO) Slovenien, (SK) Slovakiet, (FIN) Finland, (S) Sverige, (UK) Det Forenede Kongerige.

⁽²⁾ Transportvirksomhedens fulde navn eller firmanavn samt fuldstændige adresse.

⁽³⁾ Den udstedende myndigheds eller det udstedende organs underskrift og stempel.

(b)

(Tilladelsens side 2)

(Teksten er affattet på det/de/et af de officielle sprog i den medlemsstat, der udsteder tilladelsen)

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

1. Denne tilladelse er udstedt i medfør af forordning (EF) nr. 1073/2009.
2. Denne tilladelse er udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor transportvirksomheden er etableret, idet:
 - a) transportvirksomheden i etableringsmedlemsstaten har tilladelse til at udføre personbefordring med bus i form af rutekørsel, herunder speciel rutekørsel, eller lejlighedsvis kørsel
 - b) transportvirksomheden opfylder betingelserne i fællesskabsbestemmelserne om adgang til erhvervet med personbefordring ad landevej i national og international transport
 - c) transportvirksomheden overholder bestemmelserne, som gælder for førere og køretøjer.
3. Denne tilladelse giver ret til at udføre international personbefordring med bus for fremmed regning på alle former for forbindelser på Fællesskabets område:
 - a) med afgangspunkt og bestemmelsespunkt i to forskellige medlemsstater med eller uden kørsel gennem en eller flere medlemsstater eller et eller flere tredjelande
 - b) med afgangspunkt og bestemmelsespunkt i samme medlemsstat, mens opsamling eller afsætning af passagerer finder sted i en anden medlemsstat eller i et tredjeland
 - c) med afgangssted i en medlemsstat og bestemmelsessted i et tredjeland og omvendt med eller uden kørsel gennem en eller flere medlemsstater eller et eller flere tredjelande
 - d) mellem to tredjelande med kørsel gennem en eller flere medlemsstater

samt tomkørsel i forbindelse med sådan befordring på betingelserne i forordning (EF) nr. 1073/2009.

I forbindelse med personbefordring fra en medlemsstat til et tredjeland og omvendt gælder forordning (EF) nr. 1073/2009 for den strækning, der tilbagelægges på en transitmedlemsstats område. Den finder ikke anvendelse på den strækning, der tilbagelægges i den medlemsstat, hvor passagerer tages op eller sættes af, før den nødvendige aftale er indgået mellem Fællesskabet og det pågældende tredjeland.

4. Denne tilladelse er personlig og kan ikke overdrages til tredjemand.
5. Denne tilladelse kan tilbagekaldes af den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor den er udstedt, hvis transportvirksomheden f.eks.:
 - a) ikke længere opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1073/2009
 - b) har afgivet urigtige oplysninger i forbindelse med udstedelsen eller fornyelsen af tilladelsen
 - c) har begået en eller flere alvorlige overtrædelser af fællesskabslovgivningen om vejtransport i en hvilken som helst medlemsstat navnlig for så vidt angår køretøjsstandarder og førernes køre- og hviletid samt udførelse uden tilladelse af parallel eller midlertidig kørsel, jf. artikel 5, stk. 1, femte afsnit, i forordning (EF) nr. 1073/2009. De kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor den transportvirksomhed, der har begået overtrædelserne, er etableret, kan bl.a. tage skridt til tilbagekaldelse af fællesskabstilladelsen eller tidsbegrænset eller varig tilbagekaldelse af de bekræftede kopier af fællesskabstilladelsen.

Hvilke sanktioner, der anvendes, afhænger af, hvor grov en overtrædelse indehaveren af en EF-tilladelse har begået, og af, hvor mange bekræftede kopier indehaveren har vedrørende international personbefordring.

6. Den originale fællesskabstilladelse opbevares af transportvirksomheden. En bekræftet kopi af tilladelsen skal befinde sig i det køretøj, hvormed der udføres international personbefordring.
7. Denne tilladelse skal på forlangende forevises kontrolpersonalet.
8. Indehaveren skal på hver enkelt medlemsstats område overholde alle gældende nationale love og administrative bestemmelser, særlig hvad angår personbefordring og færdsel.
9. Ved »rutekørsel« forstås personbefordring efter faste tidsintervaller og i en bestemt trafikforbindelse, hvor på- og afstigning kan ske ved faste stoppesteder, og som kan benyttes af alle, uanset om der eventuelt skal foretages reservation.

Karakteren af rutekørsel ændres ikke ved, at driftsvilkårene for kørslen tilpasses.

Der kræves tilladelse til rutekørsel.

Ved »speciel rutekørsel« forstås befordring af bestemte kategorier af passagerer, hvorved andre passagerer udelukkes, efter faste tidsintervaller og i en bestemt trafikforbindelse, hvor på- og afstigning kan ske ved faste stoppesteder.

Speciel rutekørsel omfatter bl.a.:

- a) befordring af arbejdstagere mellem bopæl og arbejde
- b) befordring af skoleelever og studerende mellem bopæl og uddannelsesinstitution.

Karakteren af rutekørsel ændres ikke ved, at den specielle rutekørsel tilrettelægges efter brugernes varierende behov.

Der kræves ikke tilladelse til speciel rutekørsel, hvis den er omfattet af en aftale mellem tilrettelæggeren og transportvirksomheden.

Udførelse af parallel eller midlertidig kørsel, som tager sigte på samme passagerkreds som eksisterende rutekørsel, kræver tilladelse.

Ved »lejlighedsvis kørsel« forstås kørsel, der ikke er omfattet af definitionen af rutekørsel, herunder speciel rutekørsel, og hvis vigtigste kendetegn er, at der sker befordring af grupper, der er dannet på initiativ af kunden eller af transportvirksomheden selv. Udførelse af parallel eller midlertidig kørsel, der kan sammenlignes med eksisterende rutekørsel, og som tager sigte på samme passagerkreds, kræver tilladelse efter proceduren i kapitel III i forordning (EF) nr. 1073/2009. Sådant kørsel betragtes stadig som lejlighedsvis kørsel, selv om den udføres efter faste tidsintervaller.

Der kræves ikke tilladelse til lejlighedsvis kørsel.

BILAG III

SAMMENLIGNINGSTABEL

Forordning (EØF) nr. 684/92	Forordning (EF) nr. 12/98	Denne forordning
Artikel 1		Artikel 1
Artikel 2, punkt 1.1.	Artikel 2, nr. 1	Artikel 2, nr. 2, artikel 5, stk. 1
Artikel 2, punkt 1.2.	Artikel 2, nr. 2	Artikel 2, nr. 3, artikel 5, stk. 2
Artikel 2, punkt 1.3.		Artikel 5, stk. 1, femte afsnit
Artikel 2, punkt 3.1.	Artikel 2, nr. 3	Artikel 2, nr. 4, artikel 5, stk. 3
Artikel 2, punkt 3.3.		Artikel 5, stk. 3
Artikel 2, punkt 3.4.		Artikel 5, stk. 3
Artikel 2, punkt 4.		Artikel 2, nr. 5, artikel 5, stk. 5
Artikel 3		Artikel 3
Artikel 3a		Artikel 4
Artikel 4		Artikel 5
Artikel 5		Artikel 6
Artikel 6		Artikel 7
Artikel 7		Artikel 8
Artikel 8		Artikel 9
Artikel 9		Artikel 10
Artikel 10		Artikel 11
Artikel 11		Artikel 12
Artikel 12		Artikel 13
Artikel 13		Artikel 5, stk. 5
	Artikel 1	Artikel 14
	Artikel 2, nr. 4	
	Artikel 3	Artikel 15
	Artikel 4	Artikel 16
	Artikel 5	Artikel 4, stk. 3
	Artikel 6	Artikel 17
	Artikel 7	Artikel 28, stk. 3
	Artikel 8	Artikel 26
	Artikel 9	
Artikel 14		Artikel 18
Artikel 15		Artikel 19
	Artikel 11, stk. 1	Artikel 20
Artikel 16, stk. 1		Artikel 21, stk. 1
Artikel 16, stk. 2		Artikel 21, stk. 2
Artikel 16, stk. 3		Artikel 22, stk. 1
Artikel 16, stk. 4		Artikel 23, stk. 1
Artikel 16, stk. 5		Artikel 22, stk. 2
	Artikel 11, stk. 2	Artikel 23, stk. 2
	Artikel 11, stk. 3	Artikel 23, stk. 2
	Artikel 11, stk. 4	
	Artikel 12	Artikel 22, stk. 5, artikel 23

Forordning (EØF) nr. 684/92	Forordning (EF) nr. 12/98	Denne forordning
	Artikel 13	
Artikel 16a	Artikel 10	Artikel 26
Artikel 17		
Artikel 18		Artikel 25
Artikel 19	Artikel 14	Artikel 27
Artikel 20		
Artikel 21		Artikel 30
Artikel 22	Artikel 15	Artikel 31
Bilag		Bilag II